

ความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สินของนายจ้าง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖/๒๕๔๔

จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ นำสายไฟฟ้าเก่าของผู้เสียหายที่วางอยู่ตามพื้นในโรงงานมาวางบนเหล็กกร่อน ทำให้เปลือกสายไฟฟ้าใหม่ละลายหมดเหลือแต่ลวดทองแดงที่เป็นซากของสายไฟฟ้า เพื่อความสะดวกในการเอาทรัพย์สินนั้นไปขายก็มีใช้แปรสภาพไปเป็นของอื่น ถือว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เริ่มลงมือกระทำความผิดฐานลักทรัพย์นับแต่ที่นำสายไฟฟ้าไปวางบนเหล็กกร่อนและเป็นความผิดต่อเนื่องกันมาจนกระทั่งขนย้ายลวดทองแดงออกจากโรงงานไปขึ้นรถจักรยานยนต์ของจำเลยที่ ๑ ที่นอกรั้วโรงงาน แต่จำเลยที่ ๑ รออยู่ห่างจากจุดที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โยนทรัพย์สินออกมาประมาณ ๑๐๐ เมตร ไม่อาจช่วยเหลือกันได้ทันท่วงที ไม่ใช่แบ่งหน้าที่กันทำใน ส่วนที่เป็นการกระทำความผิด จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดฐานเป็นตัวการ คงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เท่านั้น

การที่จำเลยทั้งสามคบคิดกันลักลวดทองแดงของผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้างโดยให้จำเลยที่ ๑ ขับรถจักรยานยนต์มารออยู่ใกล้โรงงานเพื่อบรรทุกทรัพย์สินไปยอมเล็งเห็นเจตนาได้ว่า ประสงค์จะใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อการพาทรัพย์สินนั้นไป จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงมีความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างในเวลากลางคืนโดยใช้ยานพาหนะตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๖ ทวิ ส่วนจำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการลักทรัพย์ดังกล่าว

สายไฟฟ้าของผู้เสียหายที่ถูกจำเลยลักนำไปเผาลอกเอาเปลือกออกยังคงเหลือซากที่เป็นลวดทองแดงอยู่ มิได้ถูกทำลายสูญหายไปทั้งหมดหรือแปรสภาพไปเป็นของอื่น เมื่อผู้เสียหายได้รับลวดทองแดงคืนแล้ว พนักงานอัยการโจทก์จะขอให้คืนหรือใช้ราคาเต็มของสายไฟฟ้าแก่ผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๓ อีกไม่ได้ แม้ผู้เสียหายจะได้รับความเสียหายอันเกิดจากการกระทำความผิดของจำเลยเนื่องจากนำสายไฟฟ้าไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์เดิมไม่ได้ ก็เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายจะต้องไปว่ากล่าวเรียกค่าเสียหายจากจำเลยเอาเองเป็นคดีใหม่

จำเลยที่ ๑ ขับรถจักรยานยนต์มารออยู่ใกล้ที่เกิดเหตุเพื่อจะใช้เป็นพาหนะบรรทุกลวดทองแดงที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ลักไป จำเลยที่ ๑ ไม่ได้ใช้รถจักรยานยนต์เป็นเครื่องมือหรือส่วนหนึ่งในการลักทรัพย์โดยตรง จึงถือไม่ได้ว่ารถจักรยานยนต์เป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดอันจะพึงริบ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๗๒๒/๒๕๔๓

แม้ว่าเงินที่จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ ลักมาจะเป็นเงินของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลยที่ ๑ แต่จำเลยที่ ๒ มิได้เป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วมด้วย จำเลยที่ ๒ จึงไม่อาจร่วมกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของนายจ้างได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๖๔/๒๕๔๓

โจทก์ขั้บรถยนต์ของโจทก์ลงจากอาคารจอดรถของจำเลยแล้วแสดงบัตรจอดรถที่มีตราประทับว่าบริการแผนกจัดเลี้ยง ๑๔ ต่อ นาย น. พนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งทำหน้าที่เก็บค่าบริการจอดรถ โจทก์จึงไม่เสียค่าจอดรถแก่จำเลย

โจทก์ทราบดีว่าจำเลยซึ่งเป็นนายจ้างมีข้อห้ามมิให้พนักงานนำรถขึ้นไปจอดบนอาคารจอดรถ และโจทก์ทราบอยู่แล้วว่าวันเกิดเหตุมีการนำรถขึ้นไปจอดโดยไม่มีสิทธิและไม่ได้รับการยกเว้น และโจทก์ควรจะแจ้งความจริงดังกล่าวให้ น. ทราบขณะยื่นบัตรจอดรถนั้น มิใช่กรณีที่ทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สามถอนหรือทำลายเอกสารสิทธิ แต่เป็นความผิดตาม ป.อ.มาตรา ๓๔๑ ตอนแรก เพราะกรณีจะต้องได้ความว่าผู้กระทำผิดได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง โจทก์แสดงบัตรจอดรถที่มีตราประทับว่าบริการแผนกจัดเลี้ยง ๑๔ ต่อ น. เพื่อจอดรถโดยไม่ต้องเสียค่าจอดรถเท่านั้น โจทก์ได้รับผลเพียงการบริการจอดรถจากจำเลย โจทก์หาได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากจำเลยไม่ การกระทำของโจทก์จึงไม่เป็นความผิดอาญาฐานฉ้อโกงและมีได้เป็นการจงใจทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๑๒๓/๒๕๔๓

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ.มาตรา ๒๖๔, ๒๖๘, ๓๓๕, ๙๑ ให้จำเลยคืนหรือชำระราคานาณัติรวม ๓ ฉบับ มูลค่า ๗,๖๔๐ บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ตั้งฟ้องของโจทก์ จำเลยจะมาได้เพียงในชั้นฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดหรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดหาได้ไม่ เพราะเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว ทั้งยังเป็นกรยกข้อเท็จจริงขึ้นอ้างใหม่ในชั้นฎีกาซึ่งเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์อีกด้วย

ฎีกาที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ.มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ แม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัย

แม้ตามคำบรรยายฟ้องของโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ฐานฉ้อโกงของโจทก์ร่วมและฐานปลอมลายมือชื่อของโจทก์ร่วมลงในช่องผู้มอบฉันทะให้รับเงินจากที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขแทนโจทก์ร่วมจะบรรยายให้เห็นถึงการกระทำของจำเลยแยกเป็นข้อ ๆ ก็ตาม แต่จากพฤติการณ์แห่งการกระทำของจำเลยในส่วนการลักฐานฉ้อโกงของโจทก์ร่วมไปแล้วปลอมลายมือชื่อของโจทก์ร่วมในช่องผู้มอบฉันทะให้รับเงินแทนและนำธนาคัตไปใช้ยื่นต่อพนักงานของที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขเพื่อให้จ่ายเงินตามธนาคัต เป็นการที่จำเลยได้กระทำการทั้งหลายอย่างต่อเนืองกัน โดยจำเลยมีเจตนาอย่างเดียวกันคือให้พนักงานของที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขหลงเชื่อว่าเอกสารต่าง ๆ ที่จำเลยได้ทำปลอมขึ้นเป็นเอกสารที่แท้จริงเพื่อจะได้จ่ายเงินตามจำนวนในธนาคัตให้แก่จำเลยเท่านั้น การกระทำของจำเลยในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดฐานลักทรัพย์ฐานฉ้อโกงของโจทก์ร่วมกับฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมโดย

จำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารเองซึ่งต้องลงโทษฐานใช้เอกสารปลอมแต่กระหนเดียว เป็นการกระทำกรรมเดียวแต่ผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๕ (๑๑) วรรคแรก ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา ๙๐

แม้ว่าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ ก็เป็นการรับสารภาพว่าได้กระทำการต่าง ๆ ดังที่โจทก์ฟ้อง ส่วนจำเลยจะมีความผิดตามบทกฎหมายใดหรือไม่ เป็นอำนาจของศาลจะพิจารณาวินิจฉัย

จำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมเกี่ยวกับ ธนาณัติของโจทก์รวมรวม ๓ ฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับจำเลยได้กระทำการต่าง ๆ ต่างวันเวลากันและ เป็นความผิดสำเร็จแต่ละฉบับต่างวันเวลากัน การกระทำของจำเลยในส่วนนี้จึงเป็นความผิด ๓ กรรมต่างกัน ต้องลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ป.อ. มาตรา ๙๑

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๘๘๕/๒๕๔๓

จำเลยที่ ๒ เป็นผู้จัดการสาขามีหน้าที่ดูแลงานของธนาคารจำเลยที่ ๑ สาขาตั้งกล่าว ทุกๆ ด้าน มีอำนาจหน้าที่ปกครองบังคับบัญชาพนักงานทุกคนในสาขาต้องคอยควบคุมดูแลให้พนักงานทุกคนทำงานด้วยความเรียบร้อยและถูกต้อง มิให้เกิดความเสียหายแก่ลูกค้าและบุคคลภายนอก ไม่อาจปิดความรับผิดชอบให้จำเลยร่วมซึ่งเป็นพนักงานและพนักงานคนอื่น การที่ปล่อยให้จำเลยร่วมนำเช็คพิพาทที่ห้ามเปลี่ยนมือและขีดฆ่าคำว่าผู้ถือออก ซึ่งโจทก์ออกให้เพื่อชำระหนี้แก่บุคคลอื่นเรียกเก็บเงินและนำเข้าบัญชีเงินฝากของตนโดยผิดขั้นตอน ไม่เป็นไปตามระเบียบแล้วเป็นผู้รับเงินและเบิกจ่ายเงินไป โดยจำเลยที่ ๒ ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าตนใช้ความระมัดระวังควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของจำเลยร่วมและพนักงานที่เกี่ยวข้องตามสมควรแล้ว ต้องถือว่าได้ปฏิบัติงานตามหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่อเป็นการละเมิดต่อโจทก์ จำเลยที่ ๑ ผู้เป็นนายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบ

ส่วนการที่จำเลยร่วมและ น. ร่วมกันนำเช็คของโจทก์หลายฉบับ รวมทั้งเช็คพิพาทไปเรียกเก็บเงินจากธนาคารซึ่งโจทก์ได้ดำเนินคดีอาญาแก่บุคคลทั้งสองฐานฉ้อโกงและยกยอก แล้วต่อมาทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันเพื่อระงับข้อพิพาทในทางอาญา ก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยร่วมและ น. หากมีผลถึงความรับผิดชอบของจำเลยทั้งสองซึ่งมีมูลจากการละเมิดและไม่ได้ร่วมตกลงประนีประนอมยอมความด้วยไม่

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๘๐๑/๒๕๔๓

จำเลยทั้งสองเป็นนายจ้างลูกจ้างกัน จำเลยที่ ๑ ผสมเมทแอมเฟตามีน โดยจำเลยที่ ๒ ช่วยส่งถึงน้ำและหยิบของในถุงส่งให้ ประกอบกับเมทแอมเฟตามีนและอีเฟดรีนของกลางที่ยึดได้มีทั้งที่ผลิตสำเร็จอัดเป็นเม็ดแล้วยังเป็นผลึกและยังเป็นของเหลวอยู่ ฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันผลิตเมทแอมเฟตามีนและอีเฟดรีนของกลาง

เมทแอมเฟตามีนและอีเฟดรีนของกลางที่จำเลยมีไว้ในครอบครองมีจำนวนมาก ซึ่งได้มาจากการผลิตด้วยเครื่องจักรทันสมัย และมีที่เป็นเม็ดแล้วและที่เป็นผลึกและน้ำยาตกผลึก เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยกำลังผสมเป็นของเหลวอีกประกอบกับจำเลยมีซองพลาสติกกับถุงพลาสติกใสขนาดต่าง ๆ ที่จำเลยมีไว้สำหรับบรรจุเมทแอมเฟตามีนออกขาย จึงฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนและอีเฟดรีนของกลางไว้เพื่อขาย

ลูกระเบิดซ้อมขว้างของกลางอยู่ในสภาพที่ใช้การได้ แม้ไม่มีอนุภาพทำลายล้าง ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ก็เป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายของ พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา ๔(๒)

ความผิดตาม พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกับความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มีวัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดแตกต่างกัน กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้คนละฉบับ การมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา ๗, ๗๒ วรรคสอง ส่วนการมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกไปอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครองเป็นความผิดตามมาตรา ๕๕,๗๘ วรรคหนึ่ง ย่อมเห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่า มีความประสงค์จะแยกความผิดสองฐานนี้ออกจากกัน และการกระทำความผิดสองฐานดังกล่าวแยกออกได้จากการกระทำความผิดฐานผลิตกับมีเมทแอมเฟตามีนและอีเฟดรีนไว้ในครอบครองเพื่อขาย แม้จำเลยจะมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองในเวลาเดียวกัน และพร้อมกับที่จำเลยผลิตและมีเมทแอมเฟตามีนกับอีเฟดรีนไว้ในครอบครองเพื่อขาย ก็เป็นความผิดหลายกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๖๔/๒๕๔๒

จำเลยเป็นพนักงานของธนาคารผู้เสียหาย มีหน้าที่รับจ่ายเงินสดแทนผู้เสียหาย จำเลยมีอำนาจยึดถือเงินสดของผู้เสียหายไว้เพียงชั่วระยะเวลาทำการพฤติการณ์เช่นนี้ เป็นการที่จำเลยยึดถือเงินสดเพื่อผู้เสียหาย ผู้เสียหายหาได้ส่งมอบเงินสดให้อยู่ในความครอบครองของจำเลยไม่เมื่อจำเลยเอาเงินสดนั้นไปเป็นของตนโดยไม่มีสิทธิ อันเป็นการทุจริต จำเลยจึงมีความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้างตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๕ (๑๑)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗๘๑/๒๕๔๑

เสื่อยฉลุไฟฟ้าและเครื่องหินเจียไฟฟ้าที่จำเลยนำไปจำหน่ายเป็นของโจทก์ร่วม และขณะนำไปจำหน่ายจำเลยยังเป็นลูกจ้างโจทก์ร่วม การที่จำเลยนำเสื่อยฉลุไฟฟ้าและเครื่องหินเจียไฟฟ้าของโจทก์ร่วมไปจำหน่ายแล้วนำเงินที่ได้รับมาใช้ประโยชน์ส่วนตัวนั้น ถ้าจำเลยไม่ไถ่คืนภายในเวลาที่กำหนดผู้รับจำหน่ายมีสิทธินำไปขายทอดตลาดได้ และทำให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหาย การกระทำของจำเลยถือได้ว่าจำเลยมีเจตนาทุจริตโดยแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเอง จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างตามป.อ.มาตรา ๓๓๕ (๑๑) วรรคแรก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๙๘/๒๕๔๑

ขณะเกิดเหตุ โรงแรมจำเลยกำลังมีงานจัดเลี้ยงภายในบริเวณโรงแรม โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างจำเลยได้มีสุราจนมีเมามากภายในบริเวณโรงแรมเมื่อพ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่ไปแล้วสามชั่วโมง แต่โจทก์ยังอยู่ในชุดทำงานและมีได้ตอกบัตรลงเวลาเลิกงาน โจทก์ล้มนอนหงายเท้าถีบตู้กระจก แสดงสินค้าของลูกค้าโรงแรมจำเลยแตกเสียหาย ดังนี้ เมื่อตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยที่ระบุว่า ต่อมเครื่องทองของเฝ้าในขณะปฏิบัติหน้าที่หรือภายในบริเวณบริษัทและมาทำงานในขณะที่มีอาการมีเมามาก หรือมีเมามากจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายได้ เนื่องจากเสพเครื่องทองของเฝ้าหรือยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ซึ่งหมายความว่า ต่อมเครื่องทองของเฝ้าหรือมีเมามากในขณะปฏิบัติหน้าที่หรือขณะทำงานหรือมีเมามากจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ แต่กรณีของโจทก์เป็นเรื่องมีเมามากสุราหลังจากพ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่หรือการทำงานแล้ว จึงไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานข้อนี้

ส่วนการที่โจทก์ได้มีสุราจนเมาล้มลงเท้าถีบตู้กระจกของลูกค้าจำเลยแตกเสียหายนั้น เมื่อไม่ใช่เรื่องโจทก์เจตนาทำลายทรัพย์สิน ชื่อเสียงและความมั่นคงของจำเลย แม้จะมีการจัดเลี้ยงอยู่ในบริเวณโรงแรมจำเลยแต่บริเวณที่โจทก์เมาสุรา และล้มลงเท้าถีบตู้กระจกลูกค้าจำเลยแตกนั้นไม่ปรากฏว่าเป็นบริเวณที่จัดเลี้ยง จึงไม่เป็นเหตุให้จำเลยเสียชื่อเสียงและความมั่นคงของจำเลย ตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยที่ระบุ ความผิดประเภท ง ที่ว่า "เจตนาทำลายทรัพย์สิน ชื่อเสียง และความมั่นคงของบริษัท" การกระทำของโจทก์ไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานประเภทนี้เช่นเดียวกัน

สำหรับความผิดประเภท ข ที่ระบุว่า "อยู่ภายในบริเวณบริษัท หลังจากพ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่แล้ว หรือกลับเข้ามาในบริเวณบริษัทขณะที่ไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่หรือในขณะที่ลาหยุด โดยไม่มีเหตุอันสมควรพนักงานทุกคนต้องออกจากบริเวณบริษัท ภายในครึ่งชั่วโมงหลังจากที่พ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่แล้ว (พนักงานระดับบริหาร และหัวหน้าแผนกต่าง ๆ ถือว่าปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลาในขณะที่อยู่ในบริเวณบริษัท)" เมื่อการกระทำผิดในข้อนี้ตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยได้กำหนดโทษสำหรับความผิดประเภทนี้ไว้ถึง ๓ ชั้น คือ ความผิดครั้งที่หนึ่งออกหนังสือเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร ความผิดครั้งที่สอง ออกหนังสือเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสุดท้าย ความผิดครั้งที่สาม ปลดออกจากงานโดยไม่จ่ายค่าชดเชยกรณีจึงมิใช่เป็นเรื่องร้ายแรงที่จำเลยอาจเลิกจ้างได้ทันทีโดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๔๗ (๔) การที่โจทก์ซึ่งมิใช่พนักงานระดับบริหารหรือหัวหน้าแผนกเลิกงานแล้ว แต่ยังคงอยู่ในบริเวณโรงแรมจำเลยโดยมิได้ออกไปภายในครึ่งชั่วโมงตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลย จึงเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือขัดคำสั่งจำเลยที่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมในกรณีที่ไม่ร้ายแรงเท่านั้น เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์จำเลยจึงต้องจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์

โจทก์ฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว แม้เป็นข้อที่ไม่ร้ายแรงแต่ก็ถือได้ว่าโจทก์จงใจขัดคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของ

จำเลยซึ่งเป็นนายจ้าง ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๕๘๓ จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์

เมื่อโจทก์ฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว แม้เป็นข้อที่ไม่ร้ายแรงก็ตาม แต่การที่จำเลยประกอบธุรกิจโรงแรมมีชื่อเสียงเป็นที่ไว้วางใจจากคนเดินทางหรือแขกที่มาพัก ในวันเกิดเหตุโจทก์เลิกงานแล้วยังอยู่ในชุดทำงาน และเมาสุราล้มลงนอนหงายทำถีบตู้กระจกของลูกค้ำจำเลยเสียหายเช่นนี้นับว่าจำเลยมีเหตุอันสมควรที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้ กรณีมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๙๖๖/๒๕๓๙

ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕(๑๑) วรรคแรกนั้น ขึ้นอยู่กับตัวทรัพย์ที่ลักว่าเป็นของนายจ้างหรืออยู่ในความครอบครองของนายจ้างหรือไม่ หาได้จำกัดว่าต้องเป็นการลักทรัพย์ที่นายจ้างมอบหมายให้ลูกจ้างครอบครองดูแลรับผิดชอบเท่านั้น ดังที่จำเลยฎีกาแต่อย่างใดไม่ ดังนั้น แม้จำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างจะไม่มีหน้าที่เกี่ยวกับทรัพย์ของกลางที่จำเลยลักไปรวมทั้งทรัพย์สินใด ๆ ในคลังสินค้าของผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลย การกระทำของจำเลยก็เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๑) วรรคแรก

ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จะถือว่าผู้ใดกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะซึ่งจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ นั้น จะต้องดูที่เจตนาของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญว่าต้องการใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุมหรือไม่ ส่วนยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิดนั้นจะเป็นของผู้ใดหาใช่ข้อสำคัญไม่ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ได้ความว่าจำเลยเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย มีหน้าที่ขับรถบรรทุกน้ำมันพีช ๒๔ ขวด และปลากะบอง ๑๐๐ กระบอง จากคลังสินค้าของผู้เสียหายไปแล้วนำไปวางไว้บนรถยนต์กระบะของผู้เสียหายขับออกไปจากที่เกิดเหตุ เช่นนี้ย่อมเห็นเจตนาของจำเลยได้ชัดแจ้งว่าจำเลยมีเจตนาใช้รถยนต์กระบะคันดังกล่าวเพื่อสะดวกแก่การพาทรัพย์นั้นไป กรณีหาใช่เป็นเรื่องที่จำเลยลักทรัพย์ของผู้เสียหายขณะที่บรรทุกอยู่บนรถซึ่งจำเลยมีหน้าที่ขับรถบรรทุกขนส่งแต่อย่างใดไม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะซึ่งต้องรับโทษหนักขึ้นตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๖ ทวิ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๑๓/๒๕๓๘

แม้การกระทำของเจ้าหน้าที่จำเลยที่ ๒ กระทำด้วยความประมาทเลินเล่อโดยเปิดบัญชีออมทรัพย์ให้ ว.ในนามของโจทก์ที่ ๑ โดยดูแลเพียงสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของโจทก์ที่ ๑ มิได้ดูต้นฉบับบัตรประจำตัวประชาชนของโจทก์ที่ ๑ และเปรียบเทียบรูปถ่ายในบัตรประจำตัว

ประชาชนของโจทก์ที่ ๑ กับ ว.เป็นเหตุให้ ว.ถอนเงินที่ ช.ซึ่งเป็นตัวแทนของโจทก์ในการขายคืนพันธบัตรรัฐบาลและโอนเงินที่ขายได้ตามเช็คขีดคร่อมที่ธนาคารแห่งประเทศไทยสั่งจ่ายแก่โจทก์ทั้งสองมาเข้าบัญชีออมทรัพย์ดังกล่าวไป อันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ทั้งสอง และจำเลยที่ ๒ ผู้เป็นนายจ้างจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองก็ตาม แต่เนื่องจาก ช.ซึ่งเป็นตัวแทนของโจทก์ทั้งสอง นำสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของโจทก์ที่ ๑ ให้ ว.ไปขอเปิดบัญชีออมทรัพย์กับจำเลยที่ ๒ ได้ ถือได้ว่าความเสียหายได้เกิดขึ้นเพราะความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดของโจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นตัวการประกอบด้วยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๒ จึงให้จำเลยที่ ๒ รับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองเพียงกึ่งหนึ่ง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๔๘๐/๒๕๓๕

แม้จำเลยเป็นผู้เขียนใบเบิกสินค้าทั้ง ๕ รายการ และเบิกสินค้าโดยไม่มีใบสั่งซื้อ ๒ รายการ โดยทุจริตเพื่อลักทรัพย์ อันเป็นการลงมือกระทำความผิดฐานลักทรัพย์แล้วก็ตาม แต่เมื่อสินค้านั้นยังคงอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยดังกล่าว จึงเป็นเพียงการลงมือกระทำความผิดฐานลักทรัพย์แล้ว แต่กระทำไปไม่ตลอดเท่านั้น อันเป็นความผิดฐานพยายามลักทรัพย์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้าง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๔๒๒/๒๕๓๕

จำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยอื่นสูบน้ำมันเบนซินชนิดพิเศษจากรถยนต์บรรทุกน้ำมันของห้างหุ้นส่วนจำกัด ก. ที่จำเลยที่ ๑ เป็นคนขับ อันเป็นความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้าง และเมื่อจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ควบคุมยานพาหนะบรรทุกน้ำมันของห้างหุ้นส่วนจำกัด ก. การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงมีความผิดฐานสูบน้ำมันเชื้อเพลิงโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามพระราชกำหนดแก้ไขและป้องกันภาวะการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.๒๕๑๖ มาตรา ๓, ๔, ๘ ประกอบคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑/๒๕๒๒ ข้อ ๑๕ (๑) อีกบทหนึ่งด้วย พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ ที่ทำการสูบน้ำมันดังกล่าวชี้ชัดว่าเป็นความต้องการเดียวกันกับเอาน้ำมันของห้างหุ้นส่วนจำกัด ก.ไป และโดยลักษณะของการกระทำ คือ การสูบน้ำมันไปดังกล่าวนั้น ย่อมเป็นการเอาน้ำมันไปด้วยในตัว จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวกัน หาได้มีเจตนาให้มีผลแยกต่างหากจากกันไม่ การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

เมื่อศาลฎีกาเห็นว่า ศาลล่างทั้งสองกำหนดโทษจำเลยไว้หนักไปศาลฎีกามีอำนาจกำหนดโทษให้เบาลงได้ และเป็นเหตุในลักษณะคดีให้มีผลตลอดถึงจำเลยอื่นซึ่งมิได้ฎีกาด้วย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๗๒๒/๒๕๓๓

การที่จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วม ได้ร่วมกันปลอมเอกสารไปรับสินค้าอันเป็นเอกสารสิทธิของบริษัท ก. แล้วปลอมลายมือชื่อบุคคลในร้าน ฟ. ลงในช่องผู้รับสินค้าเพื่อแสดงเป็นหลักฐานว่าร้าน ฟ. ได้รับสินค้านั้นแล้ว นำเอกสารที่ปลอมขึ้นไปแสดงต่อโจทก์

ร่วมซึ่งเป็นนายจ้างเพื่อให้หลงเชื่อว่าร้าน ฟ. ได้รับสินค้าที่ทางโจทก์ร่วมรับขนส่งจากบริษัท ก. ไว้แล้วการกระทำของจำเลยทั้งสองล้วนแต่เป็นวิธีการเพื่อผลในการเอาทรัพย์สินไป ดังนั้น แม้การปลอมเอกสารกับการใช้หรืออ้างเอกสารปลอมต่างเป็นความผิดสำเร็จก็ตาม แต่ก็มีความผิดหลายบทต่อเนื่องโดยมุ่งเจตนาในความสำเร็จของความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยจึงมีความผิดหลายบท ต้องลงโทษบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐

คำพิพากษากฎีกาที่ ๔๑๔๑/๒๕๓๐

จำเลยเป็นลูกจ้างของผู้เสียหายเอาบุหรี่ยี่ห้อของผู้เสียหายซึ่งเก็บไว้ที่ชั้นเก็บของบนชั้นที่ ๒ ของร้าน บรรจูลงไว้ในกล่องกระดาษสำหรับบรรจุข้าวเกรียบกึ่งปิดฝากล่องใช้กระดาษกาวปิดทับแล้วนำไปวางไว้บนชั้นที่ ๓ เพื่อเตรียมขนย้ายไปจากร้านผู้เสียหาย เป็นการเอาทรัพย์สินไปจากการครอบครองของผู้เสียหายแล้วจำเลยจึงมีความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้าง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๓๔๑/๒๕๖๖

แม้การลงหมายเลขสมาชิกสหกรณ์ในใบเสร็จรับเงินสด จะมีผลให้พี่สาวโจทก์เจ้าของหมายเลขสมาชิกได้รับเงินปันผล หรือเงินเฉลี่ยคืน แต่เงินดังกล่าวไม่ใช่ทรัพย์สินของบริษัทจำเลย บริษัทจำเลยไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินนี้ เพราะไม่ได้เป็นสมาชิกสหกรณ์ ของที่ซื้อจากร้านสหกรณ์ก็ได้นำไปใช้ในบริษัทจำเลยทั้งสิ้น ไม่มีผู้ใดนำไปใช้ส่วนตัว ทั้งมีราคาสูงกว่าท้องตลาดทั่วไปไม่ทำให้ บริษัทจำเลยเสียหายจากการซื้อสินค้านั้น ดังนั้น การที่บริษัทจำเลย ให้โจทก์ออกจากงานเพราะเหตุดังกล่าวจึงเป็นการเลิกจ้างโดยโจทก์ไม่มีความผิด เป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม

การที่นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างนั้นหาเป็นการละเมิดตามกฎหมายไม่ หากแต่เป็นสิทธิของนายจ้างที่จะกระทำได้โดยชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๒ การกระทำละเมิดอันจะอยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลแรงงานนั้นต้องสืบเนื่องมาจากข้อพิพาทแรงงานหรือเกี่ยวกับการทำงานตามสัญญาจ้างแรงงาน คดีนี้ไม่ปรากฏว่าจำเลยกระทำการอย่างใดอันจะเป็นการละเมิดเกี่ยวกับการทำงานของโจทก์ ฉะนั้น ศาลแรงงานกลางจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาตามมาตรา ๘(๕) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน ฯ